

Petra Neomilnerová

SMRT U ARCHANDELA

Čtvrtá kniha série o Tině Salo

Můžete žít tisíce let – pokud vás nezabijí dřív.

Petra Neomillnerová
SMRT U ARCHANDĚLA

Copyright © 2010 by Petra Neomillnerová
Cover © 2010 by Koutmedia & Karel Kadlec
For Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-40-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-013-2 (PDF, 114. publikace)
ISBN 978-80-7456-014-9 (PDF pro čtečky, 115. publikace)
ISBN 978-80-7456-015-6 (epub, 116. publikace)
ISBN 978-80-7456-016-3 (mobi, 117. publikace)

Petra Neomillnerová

SMRT U ARCHANDĚLA

Tina Salo, kniha čtvrtá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

Petra Neomilnerová v nakladatelství Brokilon

Cyklus Tina Salo

Sladká jak krev **

Doušek věčnosti **

Past na medvěda **

Smrt u archanděla

Vlci Sudet *

Cyklus Zaklínačka Lota

Žár krve *

Samostatný román

Dítě Skály

** připravujeme na rok 2010*

*** připravujeme na rok 2011*

<http://www.alraune.cz>
<http://www.brokilon.cz>

I.

„Kdes byla?“

Nikdy si nezvyknu, že tu Kay je, když se vracím domů. Tiše leží v mé posteli, závěsy na oknech zatažené.

„Venku,“ vydechnu. Moje vzrušení pomalu vyprchává.

„Lovit?“ zeptá se hlasem toužícího notorika.

„Vždyť víš, že nesnáším studenou krev.“

Zvedne se z postele, obejmě mě a jazykem mi rejdí po dásních. Nelíbá, jen se snaží najít chuť krve. Upří jsou někdy fakt nechutní.

~ ~ ~

„Pijesh hodně,“ Kay mi položil dlaň na bedra a nehty slabě přejíždí po kůži. Ošiju se.

„Vždycky piju, když nedělám.“

Sedím na posteli a zírám tam, kde obvykle bývá otevřené okno. Teď je tam hadr, protože Kay samozřejmě na světlo nemůže. Cítím neodolatelnou chuť pustit sem slunce, ne proto, že bych chtěla svému souložníkovi ublížit, jen mi šero jde na nervy. Klimatizace běží naplno. Povzdychnu si.

„Co si někam zajet? Zalovíme...“ Kay ví, že jsem podrážděná, ale věren svému životnímu krédu to nechce řešit.

„Nechci,“ mávnu rukou a smetu Kayovu dlaň ze svých zad.

„Vadí ti, žes přišla o Béra?“

Uznale povytáhnou obočí. Snad jsme se opravdu sblížili, když je dokonce schopen odhadnout i důvod mé chandry.

„Zvykla jsem si.“ Zvykla jsem si a teď jen těžko přijímám myšlenku, že tu medvědodlak není, že tu není vůbec nikdo, kdo by mi změnil datum v občance, zavolaal, když se najde mrtvola s ukousnutou hlavou, dal vědět, když se našinci příliš roz dovádí a zbytky z jejich večírků naplní pražské nemocnice.

„Vrat' ho do hry.“

„To je nemožný.“

„Protože se nesnažíš,“ obviní mě. „Protože nesnášíš Němce.“

„Ohňový pochody tu dělat nechceš?“ zaječím na něj a jsme zase v sobě.

Možná jsem blbá já, možná ve mně zůstala válka, do které jsem se narodila, možná jsem podlehla propagandě, možná jsem moc dlouho trčela po druhé válce ve Francii a tady, třeba je to tím, že mě jeden z našinců v dobré víře vzal do koncentráku, ale když přijde řeč na sousedy, neznám bratra, ba dokonce ani milence, a to Kayovi vadí. Ve skutečnosti by se Říši nejspíš ani nebránil, jediné, co by mu vadilo, je původ těch, kteří by stáli v jejím čele. No, každý nemůže být otcovrah jako on.

„Škoda, že jste nevyhráli, mohls dělat frajtra,“ vmetu mu.

„Frajtra, liebchen, máš nanejvýš tak ty v...“ zarazí se. „Jedu, nechci se s tebou hádat.“

„Je světlo,“ připomenu mu škodolibě, „měls vypadnout nad ránem.“

Vstane z postele a ve volných hedvábných kalhotách od pyžama vypadá jako reklama na pěnu na holení.

„Jdu se najíst,“ řekne důstojně a přesune se k lednici. Padnu obličejem do polštářů. Pohádali jsme se, on se teď nalije krví a já si na obličej napatlám masku. Jsme tuctový pár, který nakonec usne před televizí.

„Chceš taky?“ nabízí mi Kay pytlík s krví. Ještě že to nejsou brambůrky.

~ ~ ~

Brousím na internetu a Thibaut uklízí, decentně šustí hedvábnými povlaky a přehazuje cosi na mé toaletce. Nevšímám si ho, zvykla jsem si na francouzský dar svého otce, nakonec, zvykla jsem si i na horší věci, tak co. Ve svalech, v kůži, na jazyku, všude cítím drobné nepohodlné napětí. Nepokoj, jaký nejspíš znají šelmy v zoo nebo ustájení dostihových koně. Varuje mě to, viděla jsem pár takových, co po několika měsících podivného mravenčení vybili celé rodiny.

Přestanu vybírat parfémy a vezmu mobil. Stejně mi teď všechno voní trochu jako... krev.

~

„Timo?“ zapředu do telefonu. Okamžitě si všimne, že něco není v pořádku.

„Máš divnej hlas, holčičko,“ jeho bas naopak rezonuje ve sluchátku, „stalo se zas něco?“

„Právě že nic. Nic se neděje.“

„Lovilas.“ Neptá se, konstatuje, zná mě dobře.

„Jo, ale proto nevolám. Bylo to bezpečný.“

„Nikdy to není bezpečný. Riskuješ.“

„V mezích.“

Mlčí a já vím, že zvažuje, jak moc jsem teď šílená. „Vypadni odsud, jeď někam ven. Vezmi Kaye a...“

„Kay mi jde na nervy.“

„Dobře, vezmi jinýho chlapa.“

„Kay by ho odmázl, zřejmě.“

„Děvče...“

Nadechnu se. „Timoteji, mám strach ze tmy.“

„Přijed' sem, Týnko, okamžitě.“

II.

Praha je rozpálená, prašná a ucpaná, cítím, jak kolo zapadlo do díry, a nesmyslně šlápnu na plyn. Blbneš, holka, okřiknu se, snad bych opravdu měla utéct někam do přírody a tam... představím si stádečko laní, špičáky mě zasvrbí, stádo laní v slunečném odpoledni, běh a pak... zašlápnu to deset centimetrů od zadku oktávky před sebou. Do prdele. V rozpáleném vzduchu visí pach gumy. Letní Karlín.

~

„Zdar.“

Dole slabý pach krve a bzučení tetovací pistole. Na lehátku chlap s rozdělanou japoňárnou na zádech. Klid, chládek, drnčivé zvuky nějaké etnokapely, co si ji Timotej pouští při práci, a taky lehké napětí, které panuje kolem starých upírů. Na okamžik mi připomene Dyreho, ale ten okamžik je naštěstí zatraceně krátký.

„Pěkný šortky,“ zazubí se Timotej a odloží tetovačku. „Pokračování příště, už to moc teče.“

Pečlivě stírá tetovanému záda a pak na ně lepí folii. Čekám. Vlastně teď pořád čekám, mám spoustu času, tolik, že bych mohla „vést velký dům“, jak o tom sní můj megalomanický rodič. Nemám do čeho píchnout, mohla bych pořádat zahradní párty se zabíjením ovce a taky ples. Večírky u bazénu... Timotej vycítí, že moje netrpělivost roste, a vede zákazníka pryč, slyším jejich hlasy, Timův je nezřetelný, ale je v něm konejšivý tón. Pil z něj, napadne mě, nejspíš z něj pil. Hned je mi líp. Nejsem sama, kdo porušuje pravidla.

~

„Pijesz z něj,“ vpálím radostně Timovi, když se vrátí. Zamračí se.

„Změnila ses, Tino,“ řekne spíš smutně a já na okamžik zažiju něco hodně podobného studu.

„Ale ne.“

„Bohužel jo. Jestli chceš lhát mně, prosím, ale nelži sobě. Ty víš, že teď už tě můžu zastavit jen prosbami, a to je pro našince málo. Roztáčíš to slušně, deset za měsíc, ani se neobtěžuješ hledat ty, u kterých nehrozí, že budou někde blábolit.“

„Jak to víš,“ zachmuřím se. „Práská Thibaut, nebo...“

„Dobře víš, že to není možné. Slouží tvé rodině, za mnou nepůjde, ale jiní se zmíní, občas.“

„Kay?“ Ušklíbnu se při té absurdní myšlence. „Nemáte se rádi.“

„On se drží, ty ne.“

Zhroutím se do křesla. „Fakt tu za tebou byl?“

Timotej stojí, potetovaná předloktí zkřížená na hrudi. „Byl. Příznaky zná, tak co by si nepostěžoval, Tino.“

„Copak jste se všichni zbláznili?“ vyštěknu.

„To ti tak chybí ten medvědí gestapák?“ zeptá se chladně Timotej a jsme doma.

„Potřebuju dělat,“ přiznám. „Už půl roku jen nakupuju. Doma mám pět cyklámenových lesků na pusu, chápeš?“

Nejspíš chápe, protože na mě kývne a jde ke dveřím, které vedou ze studia do bytu.

„Něco jsem sehnal. Možná že to není úplně naše věc, ale lepší než nic. Je to divný.“

„Co je divný?“

Z naleštěné skleněné police vezme fascikl a podá mi ho. „Divná vražda. Našli nějaký dva Italy...“

„Mrtvý?“ zaraduju se. Každý, kdo bydlí v Karlovce, by reagoval stejně. Mrtvý Íčka, dobrý Íčka.

„Jo, dost mrtvý. Ošklivě mrtvý a navíc jen kus od tebe. U Michaela archanděla.“

„V kostele?“ podívám se.

„Jo, v odsvěceném kostele. Podívej se na to, kotě, pořád je to lepší než růžovej tlamolep.“

„Kdo to platí?“

Timotej povytáhne obočí. „Já. Zaplatil jsem za to, abych ti to sehnal. Potřebuješ drobný?“

„No...“

„Na co?“ zpříma se na mě podívá světlýma očima. „Leccos se změnilo a ty to nechceš přijmout. Nepotřebuješ stloukat peníze. Máš prachy, tvůj chlap má prachy, tvůj otec má víc peněz, než kdy může spotřebovat. Bojíš se hladu?“ cvrnkne mě ukazovákem do břicha. „Piješ krev, za kterou neplatíš.“

Chytím ho za zápěstí. „Byly doby, kdy jsem umírala hladu.“

„Jsou pryč,“ ani se nepokusí ruku mi vzít. „Ty doby už jsou pryč. Jsi bohatá ženská, Tino, mocná a bohatá. Co tě, kurva, pořád žere?“

„Nuda,“ odpovím po pravdě. „Nuda a strach ze tmy.“

~

„Bojíš se tmy?“ Timotej má jisté kvality, které ho předurčily k roli hlavy české upírské party, a teď dokonale prokazuje jednu z nich. Většina našich by mě s mými strachy poslala do prdele, Timo ne. Rozlije do sklínek červenou a posadí se proti mně.

„Jo.“

„Bojíš se v noci?“ To je i na něj silné kafe.

„Ne,“ jsem docela ráda, že to můžu někomu říct, a snažím se to vysvětlit co nejsrozumitelněji, „bojím se tmy ve dne, chápeš?“

„Chápu,“ zachmuří se. „Nechceš žít tak jako my ostatní. S Kayem ti to došlo.“

„S Kayem, v malém bytě. Timo, je u mě věčně, jsme spolu v malý kleci a on celý dny spí.“

Timotej se zašklebí. „To není tím, že je upír, kotě, to je tím, že je lemra. Nikdy nepracoval, kromě zabíjení, ani zaživa ne. Co po něm chceš?“

„Skoro nic,“ odpovím a sama se podívám své upřímnosti, „jen tak nikdy nechci žít.“

Timotej tiše sedí v křesle a vypadá, jako by meditoval, prsty propletené a uvolněnou tvář.

„Kdy to začalo?“ mluví trochu jako psychiatr.

„Mám si lehnout na gauč?“

„Tino, nikdy takhle nápady neměla, teď je máš, chci vědět proč.“

„Sny? Upír v bytě? Víš, přemýšlela jsem...“

„Ale...“

Vycením na něj zuby. „Přemýšlela jsem o tom, jaká je to ztráta a...“

„Mluvilas o tom s Mázou?“

Pokrčím rameny. Po pravdě řečeno, ani já nejsem tak necitelná, abych rozdírala vyprávěním o slunných dnech někoho, kdo o ně teprve nedávno přišel.

„Nemluvila jsem o tom s nikým. Když chceš politovat, že musíš začít nosit brejle, nejdeš za slepcem, ne?“

Zachechtá se. „Tedy, nebereš si rukavičky.“

„Timo.“

„Nemá v tom zas prsty tvůj otec?“ zeptá se logicky.

Zavrtím hlavou. „To těžko, ale až ho potkám, zeptám se ho, jestli se bojí tmy.“

~ ~ ~

Listuju spisem a je mi líp. Nemusím myslet na tmu, a tak mi ani nevadí, že budu dělat zadarmo. Jsem bohatá a nebudu mít hlad, hlad, lačnou touhu po kusu chleba, která ve mně zůstala ještě dlouho po tom, co už jsem takové jídlo pozít nedokázala. Přidržím dveře k minulosti pevně zavřené, protože i odtamtud se může vyvalit něco, co mě vykopne do noci. Sklapnu desky, natáhnu se po kabele a rozběhnu se po schodišti. Den a obvyklý chaos v pražském centru dokáží zahnat vzpomínky na pach hnoje, hnijícího masa a smrti.

~

Stojí pod orlojem s deštníkem s nápisem Ghost Tour a mně nedělá žádný problém přesvědčit ho, že jsem turistka. Koneckonců, jsem. Putuju po tomhle světě už pěkně dlouho. Po chvíli se k nám přidruží ještě dva italské manželské páry, izraelská rodinka a čtyři nametení oceláři ze Sheffieldu, takže můžeme vyrazit.

Couráme se pomalu ulicí, průvodce českou angličtinou (výrazně horší, než je upírská angličtina) mystifikuje kafky a já přemýšlím, který úchyl si vybral tenhle druh zábavy. Laciné zájezdové mystično, které vrcholí v nasmlouvaných hospodách konzumací absintu. Škoda, že na mě špiritus nepůsobí, při téhle procházce by se trocha obluzení hodila. Italové štěbetají, izraelské děti se viditelně nudí a já jejich pocity sdílím až do chvíle, kdy dojdeme k svatému Michaelovi archandělovi. Průvodce důležitě odemyká a já zpozorním. Na řadu totiž přichází, krom historky o strašící nešťastně zamilované jeptišce,

i podstatně strašidelnější zkazka o dvou turistech, které našli roztrhané poblíž.

Zatvářím se vyděšeně, projevíím děs i zájem, Italky začnou mlít ještě rychleji, menší a tlustší z nich se pokřičuje a průvodce, polichoceny zájmem, konečně otevře kostel a propukne v projev. Vypadne z něj, že to byli nějací dva kluci ze školní skupiny, vyprávěl jim prý o jeptišce a je to zaujalo. Dovedu si představit, čím může kostel a strašící jeptiška zaujmout dva pubertáky, ale dál oddaně valím na průvodce oči.

„Kostel jsem samozřejmě důkladně zamknul a už jsme tu byli několikrát, takže je dokonale bezpečný, ale v noci...“ no a začne s jeptiškou. Dojemný příběh o nešťastnici, která se zamilovala do krásného zpovědníka, zřejmě, jak odhaduju z vlastních zkušeností s řeholicemi, si s ním zavržala, leč pučící vztah odhalila nepřejícná abatýše a...

Bloumám po kostele a hledám, čeho bych se chytila, když cosi chytne mě. Pocit tak nepříjemný, že se mi zježí vlasy na zátylku, strach, který zažívá dítě, když na mýtinu v lese zničehonic padne stín. Rozhlédnu se. Průvodce dál žvaní, rodinka se raději uchýlila před kostel a pojídá košer bagety, Italové se už zjevně nudí a oceláři si bez ohledu na průvodcovu snahu vyprávějí sprosté vtipy o jeptiškách... a tučňácích. Strach tohle místo tedy evidentně nahnalo jen mně, a to jsem upír, no, možná právě proto, že jsem upír.

Zvednu oči ke stěnám, ale vidím jen pouťové atrakce, umělohmotné kostry, propletené v nápodobě kostnice, pozlacené oltáře, před kterými nikoho ani nenapadne se modlit, po zdech rozvěšenou sbírku tisků pochybného stáří. Reprodukce Tance smrti od Dürera vedle obrázků, které se za mých mladých let prodávaly na trzích.

Obrátím se k průvodci.

„Kde je ta jeptiška pohřbená?“

Vyvalí na mě oči.

„Tady asi ne, co?“ vypadne z role a já pokrčím rameny. Pokud má bajka reálný podklad, klidně tu ležet může, ale to mu na nos nevěším, a pokud jde o případ, rozhodnu se vycházet z pracovní hypotézy, že tu kdysi někoho odkrouhli. Jestli to má, nebo nemá

souvislost se současným případem, to se smečkou ocelářů za zadkem nezjistím. Pány zřejmě milostná historka a vtipy nažhavily natolik, že se mi začali dvořit. Což o to, krevnatí jsou, ale já si přísahala, že si dám oraz, takže mě iritují stejně jako rakvičky se šlehačkou ženu na dietě, kouknu tedy na mobil, nasadím vyděšený výraz a prchnu s tím, že mi jede autobus. Dlažba žhne, lidé do mě strkají a mně se znovu vrátí vlna děsu a vidím Prahu tak, jak jsem ji znala dřív. Jiný pach, tváře lidí jako by hleděly ze starého obrazu. Tahle je taky moje, takhle ji znám, pomyslím si úlevně. Když zahnu kolem rohu, bude tam caletník a... Promnu si oči a narazím do číšníka od Prince.

„Promiň, zlato,“ stisknu mu rameno a jdu dál. Zmateně na mě kouká, ale to mi náladu nekazí. Calty nebudou, uvědomím si, že jsem za to docela ráda. Horko mě pevně tiskne ve své náruči, a tak v duchu ocením to, co by mi sedmnácté století nedopřálo, klimatizaci a ledničky. Na zahrádce si pak u mírně zmatené obsluhy objednáám vodu bez bublin a přitisknu telefon k uchu. Po krvi je voda překvapivě řídká.

~

„Byla jsem tam,“ hlásím Timotejovi, kterého jsem evidentně probudila.

„A?“

„Divný místo. Ta vražda se stala před kostelem?“

„V papírech to není?“

„V papírech toho není víc. Dali ti to komplet?“

Timotej mlčí, ale vím, že v duchu nadává.

„Hele...“

„Kurva, kotě, co já vím, jak mi to dali? Zaplatil jsem dost, dál už musíš sama. Jsi velká, teda skoro velká.“

Myslí to naprosto vážně, koneckonců je o pěkných pár stovek let starší.

„Tak díky,“ zahučím, típnu hovor a pak nerozhodně civím na telefon. Za normálních okolností bych zavolala Béru, takhle zaplatím vodu a namířím si to zpátky k Michaelovi. Netěším se tam, ale je tam něco, co mě dráždí, a navíc, od domu to mám kousek.

III.

„Do děr vodu nalej, naslouchej a čenickej,“ zpíval svého času Dunaj a přesně to hodlám udělat já. Tedy ne zpívat, ale nalít vodu do děr. Potloukám se kolem kostela a brzo vím, kde padli mrtví. I starší krev zazpívá upírovi písničku, když na to přijde. Přecházím sem a tam a hledám stopy, hledám rozstříknutou krev, a když ji najdu, zachmuřím se. Možná to nakonec byl někdo z našich, krev jsem našla v okruhu několika metrů, a to znamená, že kdosi s krvácejícími házel, točil, přinejmenším že točil s jejich utrženými údy. Přízemní legrace, uznávám, ale našinci to občas dělají, koneckonců i já, když jsem někomu utrhla hlavu...

„Hledáte něco?“

Zvednu hlavu a koukám na podsaditou blondýnu s batohem na rameni.

„Ani ne,“ zašklebím se na ni. „Proč se ptáte?“

Místo odpovědi vytáhne placku.

„Marie Brutáková, kapitán kriminálky. Vy jste slečna Salová?“

Vyslovuje to jako Sálová a tváří se, no, jako policajtká.

„Salo, jména se nepřechylujou, když končeš samohláskou,“ poučím ji. „A jinak jo, jsem Tina Salo. My se známe?“

„Zprostředkovaně, slečno Salová, zprostředkovaně. Tohle není věc pro... soukromníka.“

„Tohleto?“ zatvářím se nevinně. Brutáková vysune spodní čelist a vypadá teď trochu jako vzteklý makak.

„Vážená, Konrád Bér už u nás nepracuje, jestli jste si toho nevšimla.“

Zamávám na ni řasami. „Co to tady má s Konrádem?“

Zasupí a modré stíny na víčkách bizarně olemují rudnoucí oči. „Nevím, pro koho děláš, princezno, ale časy, kdy stačilo zvednout telefon, už skončily. Jestli tě ještě jednou uvidím u případu, obviním tě z maření vyšetřování a dám tě zašít, jasný?“

Smutně potřesu hlavou.

„To nezní jako rozumná řeč.“ Uvažuju, jestli si říká o úplatek, ale pak usoudím, že nejspíš ne. Moc mrtvých, pomyslím si a v jasném letním slunci pozoruju, jak se jí nalévá žíla na spánku. Krev. Lov. Zhluboka se nadechnu a policajtko si to špatně vyloží.

„Fet'áčka?“ zeptá se s převahou. „Kdo jiný by s Bérem tak...“

Zavrtím hlavou a ukážu na zem. „Chtěla jsem se zeptat,“ usmívám se na ni, jako bych toužila vyhrát soutěž Miss, „on tu někdo točil s utrženou hlavou?“

Brutáková zezelená a já mám bod.

~ ~ ~

Mám sice bod, ale nemám kontakt. Ve spisu, který mi Timotej velkoryse věnoval, nejsou pitevní zprávy, fotografie, není tam vlastně nic, kromě prvního zápisu. Ať byl Bér jakýkoli, tohle všechno dodal, pomohl do márnice... už se natahuju po telefonu, abych mu zavolala, ale pak se zatvrdím. Dělal pro kdekoho, takže nic.

Za oknem padá tma a všechno je najednou jiné, i vzduch má jiný pach. Noc, přejeďu si jazykem přes zuby a zničehonic se do mě dá zimnice. Mám problém, uvědomím si a najednou je mi v místnosti úzko. Vyjdu na terasu, položím dlaně na dlaždice, jenže kolem jsou domy plné lidí, osvětlená okna, cítím pohyb, slyším tep krve, desítky tepů... stisknu v ruce telefon a kousnu se do rtu. Víím, komu bych měla volat, kdo je nejpopovanější, Dyre by jistě věděl, co se děje, možná že je to jen jedna z jeho výchovných aktivit, ale možná teď přišlo ke slovu to, čeho se Timotej bál, čeho se báli všichni kolem mě. Pila jsem z lidí, z dlaků, z upírů a potřebuju krve čím dál víc. Potřebuju lov, upířskou honitbu, kterou už jsme dávno opustili. Uškĺbnu se. Když uklouznou jiní, jsem tu já, já a Kay. Když uklouznu já, kdo po mně půjde? Zatnu ruce v pěst, sednu si na zábradlí a pozoruju lidi za okny jako kočka, která hlídá akvárium. Je mi bídňě.

~

„Co tu sedíš?“ Kay nikdy nepřetěkal empatií a nelepšil se to.

„Tak.“ Ani se po něm neohlédnu.

„Máš hlad?“

Otřesu se. „Ne.“

„Chuť?“ Teď mi stojíš za zády.

Obrátím se k němu. „Je mi blbě,“ přiznám. „Ty víš, jak to u našinců začíná, když...“

Pátřavě si mě prohlíží. „U našinců jo, u tebe ne. Jsi jiná, Tino. Koneckonců, když občas někoho odděláš a nechytíš tě, tak...“

Tohle jsem slyšet nechtěla.

„Mám práci,“ sklouznu ze zábradlí a prosmýknu se kolem Kaye do bytu.

„Jakou?“

„Neplacenou,“ odseknu. Jde mi na nervy jeho vyptávání i jeho parfém.

„Mám jít s tebou?“

Ještě pořád se snažím, uznám v duchu, ale nemůžu překonat své podráždění. „Ne, leda že by tě zajímaly příběhy o jeptiškách.“

Blaskne a já se natáhnou po tašce. Nechci slyšet nic o plenění ženských klášterů, ne že by mě to pohoršovalo, jen mi ty historky po těch staletích připadají stejné jako hospodské vyprávěnky o návštěvě holčičího intru. Nic, co bych toužila poslouchat.

„Takže mě s sebou nechceš,“ konstatuje Kay. Ohlédnu se po něm. Stojí tam, oholený a úhledný, ale já necítím ani náklonnost, ba dokonce ani slabé zasvědění touhy. Zavrtím hlavou.

„Neber to osobně, ale radši to zmáknou sama.“

„Beru to osobně,“ oči se mu v tmavé chodbě blýskají, „co bys čekala? Poslední dobou spolu ani nepícháme, a to bylo to jediné, co jsme spolu ještě dělali. Přijdu, a ty nadskočíš. Tino... žízeň je někdy jako nemoc.“

Ví, o čem mluví, on, který vyvraždil celé rodiny. Stisknu mu rameno.

„Já vím, ale teď jdu dělat. Mně vždycky na všechno pomohla práce,“ řeknu a je to to nejupřímnější prohlášení, kterého jsem schopna.

„V tom případě jdu taky ven,“ upozorní mě a já vím, že nemluví o lovu, aspoň ne o upřím. Na okamžik se pokusím představit si ho s

některou z mladých upírek, ale neklid, který mě žene ven, je silnější než majetnické city, které snad ke Kayovi chovám.

„Užívej,“ popřeju mu a pak jen čekám, až vyjde z bytu. Zamknu dveře a klušu po schodech po setmělém schodišti. Nesvítím. Tma kolem mě je hustá a teplá jako zed' pece.

IV.

Kostely nemám ráda. Svírají mě, ne snad proto, že jsem upír, ale vzpomínkou na jednu noc před stovkami let, kdy jsem se spolu s hordou vyděšených ženských a brečících dětí schovávala ve zdech venkovského kostelíka. Maroděři ho nezapálili, nakonec ne, ale od té doby vždycky čekám, že za mnou dveře zapadnou a uvězní mě na místě, které se snadno může proměnit v hořící peklo. Otrěsu se a zbytečně silně vrazím do chodce, který mě mívá. Odletí ke zdi.

„Co je?“ křičí za mnou. Pokrčím rameny. Co by bylo? Jsem na lovu.

~

Michael archanděl působí v pouťovém nočním nasvícení jako štetka, která kvůli kunšaftovi navlékla hábit jeptišky, jakkoli by byl spravedlivější opačný dojem. Tiše obcházím kolem, naslouchám a sílí ve mně pocit, že tohle místo není v pořádku. Ostatně, místa, kde stojí kostely a kaple, bývají málokdy klidná. Neumlčená stará božiska, říká Timotej a má pravdu. Najednou se mi chce spát, zívnu, zamračím se, potřesu hlavou, abych zahнала postupující malátnost, která se na mě lepí jako propocená košile. Něco je špatně, pomyslím si, všechno je špatně, skrz clonu podivné lhostejnosti vidím přicházet pár středního věku, muž ženě cosi ukazuje na zdi kostela, ta se znuděně odvrátí, poodejde... a její muž zamíří ke dveřím kostela, ke dveřím, které by měly být zavřené, alespoň podle toho, co tvrdil průvodce. Teď se však překvapivě rychle otevrou a cosi vtáhne muže dovnitř. Přinutím se pohnout, už vím, že měl Timo pravdu, když tvrdil, že je to záležitost pro mě, pokusím se otevřít kostelní vrata a zevnitř zaslechnu ošklivé zvuky, které mohou znamenat jen jedno. Opuštěná manželka se nechápavě rozhlíží kolem a hledá druha. No, manželka, spíš opuštěná vdova.

~ ~ ~

Utéct se nedalo, zvlášť ne potom, co jsem rozrazila dveře kostela. Ležel tam, to, co z něj zbylo, hlavu odtrženou těsně pod bradou a všude krev. Zasténala jsem, ne hrůzou z toho pohledu, ale zoufalou snahou neobsloužit stejně jeho zákonitou. Neulehčila mi to, protože se sesula k zemi jako šutr a v tom šíleném opojném pachu zvrátila hlavu dozadu.

Pěkně dlouho jsem kvůli zubům nemohla promluvit... pak jsem zavolala policajty.

~

Blesky fotoaparátů, sanitáři odvádějí zhroucenou manželku, otrávený vyholenec v bundě Umbro se mnou sepisuje protokol a pak se mi za zády ozve nepříjemný ječák.

„Slečna Salová?“

Obrátím se. Brutáková se k nám žene a blondatý ohon se jí natřásá jako chochol lipicána v cirkuse.

„Já tu bydlím, paní Brutáková,“ zašklebím se na ni. „Mimochodem, dělejte s tím něco, tady aby se člověk bál večer projít.“

„Vezmu to za tebe, Martine,“ vyrve kolegovi z ruky blok, kde má moje nacionále, a nakloní se ke mně.

„Je vám jasné, že jste podezřelá?“

Zavrtím hlavou. „Ale houby. Když ten chlap umřel, stála jsem venku s jeho ženou. Paní Brutáková, na tomhle mě neuvaříte.“

Odfrkne si a já najdu její oči. Uvažuji, jestli tuší, že se mnou něco není v pořádku, nebo jí jde jen o tu záležitost s Bérem. Je neklidná. Někteří lidé jsou takoví, přirozeně nevěří na upíry, ale není jim v naší přítomnosti zrovna volno.

„Zastavíte se zítra u nás na oddělení a sepíšeme to.“ Není to otázka, ale to mi nevádí. Na tomhle místě se děje něco, čemu nerozumím, a jsem ochotna i ledacos obětovat, abych tomu přišla na kloub. Bezděčně se usměju a Brutáková si to vyloží jako výsměch.

„Asi vás mrzí, že u nás nemůžete přespat. Můžu u vás nechat udělat domovní prohlídku, myslíte, že se nic nenajde?“

Obrátím se k ní. Jistě že by se našlo, pomyslím si. Plná lednice transfúzních pytlíků. Stojíme proti sobě a obě přemýšlíme, co pěkného té druhé ještě říct. Začnu já.

„Ono se u každýho něco najde, ne?“ Důraz dám na „každýho“ a policajtko to pochopí.

„Vyhrožuješ?“ šeptne. „Na šupačky jsme tu taky připravený. Martine,“ ohlédne se po kolegovi a vyholený se přišourá, „co kdybys slečně prohlíd kabelku. Připadá mi, že je trochu... pod parou.“

„Jsem svědek,“ řeknu důrazně a pořád ještě s úsměvem, „nepolezete mi do kabelky, nebo...“ vytáhnu z kapsy telefon a Brutáková znejistí. Přitisknu přístroj k uchu a kývnu hlavou směrem k policajtům.

„Uvidíme se zítra. Pomáhat a chránit, nezapomeňte,“ pozdravím je zařatou pěstí a úzkým průchodem zamířím pryč. Stačím si ještě všimnout výrazu Brutákové. Je vzteky bez sebe.

~ ~ ~

„Vyjebe se mnou,“ sedím proti Timotejovi a vztekle klepu do desky stolu. „Potřebuju vidět ty mrtvé.“

Timo je vážný. „Co tam je, Tino?“

Pokrčím rameny. „Něco se probudilo?“ nadhodím nejistě. Jsem na světě dost dlouho, abych se nedivila bytostí, které courají nocí a trhají hlavy.

„Našinec?“

„Spíš ne. Necítím...“ kousnu se do rtu. „Hele, našinců se nebojím, tohle je jinej pocit.“

„Horší než našinec?“ povytáhne Timotej obočí. Chápu ho. V dobách, kdy byl mladý, se tu mohlo toulat leccos.

„Pojď tam se mnou,“ pobídnu ho, „třeba je to něco, co znáš. Neumlčený božiště, říkáš to přece pořád.“

Dívá se na mě a v očích mu leží bolest. Proto ho mám ráda, proto ho snáším. Natáhnu k němu ruku.

„Proč ne?“

Jeho prsty si hrají s tetovací pistolí. „Půjdu tam s tebou, ale platný ti to moc nebude. I neumlčená božiště jsou už dnes hluchá, chápeš? Dlouhá doba, jiní páni, tisíce lidí, co po nich denně dupou, a každý si něco utrhne. Stará místa už nemají sílu... mluvit.“

„Ale zabíjet můžou, ne?“ vedu si svou.

„Zabíjet asi jo,“ připustí neochotně.

„A nevíš...“

„Nevím,“ vyskočí. „Nežil jsem tady, chápej. Tenkrát jsme se nemotali po celé Evropě jako šílení. Dům a les... rodina, jako bys to nevěděla.“

Mlčky ho pozoruju. Les, rodina a tetovací pistole, málokterý z nás tak lpí na své práci, málokdo tolik potřebuje svou rodinu. Dyre tedy rozhodně na rodině nelpí. Představím si Timoteje v nějaké hliněné chajdě, jak přikládá do ohně, a mrknu na něj.

„Rodina, jo? Nikdy ses dětma nechlubil.“

Zamračí se. „Takoví jako já ženu nemaj...“

„Ale vrzaj,“ namítnu. Poprvé se usměje a já už vím, že bez potomstva nezůstal. Stisknu mu stehno.

„Pojď tam se mnou, Timoteji.“

Podívá se na hodiny a vstane.

„Jdem.“

Srovnám s ním krok, obejmeme mě kolem ramen, otcovsky a bez touhy. Vždycky to tak nebylo, ale známe se příliš dlouho, tak dlouho, že pozná, když je mi mizerně, a na to jsou upříi většinou hodně tupí.

„Co je špatně s Kayem?“ zeptá se, když zamyká dveře. „Je stejnej jako jeho máti?“

Zdá se, že mu jeho románek s Gothel pořád nejde z hlavy.

„Spíš ne,“ zahučím.

Vlastně rozhodně ne, pokud můžu soudit. Snažím se zjistit důvod, proč teď Kaye nemůžu vystát, a Timotej mlčky šlape po mém boku. Mrknu na něj.

„Možná se s ním nudím.“

Odkáže si. Ví, co tím myslí, neexistuje nikdo nebezpečnější než Kay, kromě Dyreho, samozřejmě. Měla bych být se svou dávkou adrenalinu spokojená.

„Otravuje mě žít pořád s tím samým chlapem.“

„Nejste spolu tak dlouho,“ namítnu Timo, „a máš Darka a kořist a...“

„Spí v mý posteli, Timoteji.“

„Uřízli by ti nos a uši,“ konstatuje spokojeně.

„Co?“

„Uši a...“

„No jasně, ale kdo?“

„Lidi... když jsem byl ještě mladej. Ženská, co neudrží nohy u sebe...“

„V tom to není.“

„Co neudrží nohy u sebe,“ pokračuje nekompromisně, „je jako džbán bez dna.“

Zasměju se, on taky.

„Ale chápu tě, Tino. Ono to každému nemusí svědčit.“

Přikývnu a otevřu dveře auta.

„Tak sedej, vezmu tě na návštěvu.“

~ ~ ~

Mám ráda horké noci, krev čpí ve vzduchu a lov je v tu dobu lepší než sex. Timotej mě dloubne do žeber.

„Nekoukej na ně tak,“ zasyčí.

„Jak?“ ohrnu rty.

„Hladově.“ Vleče mě pryč od skupinky japonských turistek, z horkého kotle noci do postranní ulice.

~

„Kde to je?“

Bradou ukážu k průchodu a pak jsme znova na prostranství před kostelem.

„Tady.“

Timotej se rozhlédne, nakrčí nos.

„Tady se staly ty vraždy?“

„No jasně, cítíš přece krev, ne?“

Přikývne a přistoupí ke zdi kostela. Položí dlaň na kameny a stojí tiše, jako by vrostl do zdi. Netrpělivě přešlápnu a rozhlédnu se, odkud zas vyskočí Brutáková. Ta ženská je oddaná službě.

„Tak co?“

Timotej mlčí.

„Víš už něco?“

Ani se na mě nepodívá. Přejdu ke zdi a nakloním se k němu.

„Tino,“ řekne tiše a výhružně, „nenut' mě, abych ti jednu vrazil.“

~

„Co jsi protivnej?“

Sedíme spolu na lavičce naproti kostelu a hrajeme si na turisty.

„Nejsem. Pokoušel jsem se hledat.“

„Hledat co?“

Proplete prsty. „Cokoli. Něco známého, starého nebo...“

„Našels?“ Jsem podrážděná.

„Něco jo. Něco starého, ale ne zas tak... Neznámého, a Tino, není to dobré. Mám z toho...“

„Strach.“ Vyslovila jsem to slovo, aniž jsem chtěla, a teď levituje mezi námi jako nějaké nevzhledné médium.

„Jo, strach,“ Timotej mluví skoro nezúčastněně. „Ty se taky bojíš, ne?“

Rozhodím rukama. „Spíš ne.“

Noc na mně leží jako vlhká deka a já cítím, oba cítíme, že něco není v pořádku.

„Doprovodím tě domů,“ řekne Timotej.

„Ale,“ chci něco namítnout.

„Doprovodím. Lovila bys, Tino, poznám to na tobě a mrtvých je tu teď v jedné čtvrti už dost.“